

РЕШЕНИЕ

№ 41127

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10533**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. У., гражданин на Л., роден на 21. 07. 1972 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, ап. 6, чрез адв. К., срещу Заповед рег. № 513з-11285 / 23. 09. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е незаконосъобразен и неправилен, тъй като компетентния административен орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

Ответникът – за началник отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 103467 от 09. 09. 2025 г. А. У., гражданин на Л., роден на 21. 07. 1972 г., е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в България на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Извършена е справка за сключените, изменените или прекратени трудови правоотношения, на основание чл. 16, ал. 2, т. 2 от ППЗЧРБ.

Със становище рег. № 513з-99522 от 23. 09. 2025 г., е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на А. У., тъй като в

представляваната от него фирма не са разкрити най-малко 10 работни места.

Със Заповед рег. № 513з-11285 / 23. 09. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ - СДВР на А. У. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Заповедта е връчена на 24. 09. 2025 г.

С жалба от 02. 10. 2025 г. на АССГ е оспорен горепосочения отказ по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – За началник отдел „Миграция“ - СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена (стр. 61) Заповед № 513з-2396 / 24. 03. 2021 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-5977 / 19. 05. 2025 г. на директора на СДВР (стр. 60) за възлагане функциите на държавен служител.

При издаването на оспорения акт не е допуснато и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

В конкретния случай жалбоподателят е кандидатствал за продължаване срока на пребиваване в страната, на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, съгласно която, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и осъществяват търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, като изискването е валидно за всеки един съдружник поотделно; същите условия се прилагат и за всеки управител поотделно.

Видно от приложените към заявлението документи, А. У. е съдружник в „Р1 Съюче“ ООД, [населено място], като при извършената справка е установено че за периода от 07. 10. 2024 г. до 03. 02. 2025 г. са наети общо 8 наети лица, а за периода от 07. 10. 2024 г. до 01. 04. 2025 г. са наети 9 лица

В оспорената заповед е налице подробно изброяване на наетите лица, както и датите, на които има наети нови лица или има прекратяване на трудовото правоотношение, като тази информация е видна и от приложените по делото справки.

В съдебното заседание от страна на процесуалния представител на жалбоподателя се представи справка за всички наети лица през годините в „Р1 Съюче“ ООД, [населено място], която е неотнормирана към спора, доколкото се изисква само за срока на пребиваването, както и справка за наетите лица към настоящия момент. Видно от втората справка, в настоящия момент има точно 10 наети лица, но едното С. Г. е наета на 03. 02. 2025 г., а второто – И. Я. е наета на 01. 04. 2025 г., поради което безспорно се потвърждават изводите в оспорената заповед, че за целия период във фирмата не е имало 10 наети лица.

Съдът намира за неоснователни доводите, че не е дадена възможност на жалбоподателя да представи възраженията си, тъй като нарушението не е съществено и на базата на официални справки е установено действителното фактическо положение, като и представените в съдебното заседание писмени доказателства, не опровергават тези констатации.

След като условието в закона за продължаване правото на продължително пребиваване е да има най-малко 10 наети лица и същото не е изпълнено, жалбоподателят не отговаря на това условие, поради което правилно му е отказано.

Неоснователни са и доводите, че фирмата е търсила, но не е могла да намери специалисти, тъй като доказателства за такова търсене не са представени и освен това от представеното удостоверение (стр. 75) е видно че „Р1 Съюче“ ООД, [населено място] има разрешение за търговия на едро с медицински изделия, а не за тяхната изработка, поради което е по-лесно да се намерят работници, доколкото не се изисква специална квалификация.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. У., гражданин на Л., роден на 21. 07. 1972 г., срещу Заповед рег. № 513з-11285 / 23. 09. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА А. У., гражданин на Л., роден на 21. 07. 1972 г., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 (двеста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: